

Han prøvede paa at flygte igen, men blev indfanget og fik igen 40 Slag Tamp, som synes at være den bestemte Ration, og derefter skulde han ligge 4 Uger i Arresten som før. Forstanderen beklagede sig over, at han paa Grund af Astma desværre ikke kunde prygle saa meget, som Drengen havde fortjent. Imidlertid gik der mellem Drengene paa Anstalten det Rygte, at der var et Sted, hvor der var saa godt at være, nemlig paa Vridsløselille. Naar man kom der, fik man det saa uhyre godt, og der kunde man komme ved at stikke Ild paa. Han hørte saa meget derpaa, at han fandt det utaaeligst at vente det Aars Tid, der endnu var tilbage, inden han var 18 Aar, og stak da Ild paa Anstalten. Han hjalp til med at alarmer og redde Kreaturerne, og derefter blev han arresteret og siden idømt 8 Maaneders Forbedringshus, og da han var kommen ud, erklærede han, at det omtalte Rygte var rigtigt: han havde aldrig haft det saa godt som paa Vridsløselille Straffeanstalt.

Det var de Oplysninger, som Valdemar Jepsen gav mig om Forholdene paa Anstalten, men jeg spurgte ham saa yderligere, om det da var ligesaadan med andre Elever. Han nævnte da Rasmus Anton Madsen fra Odense, som havde sagt til nogle andre, at det maaske vilde blive nødvendigt for ham at stikke Ild paa Anstalten for at komme paa Vridsløselille. Det medførte for ham, at han ogsaa fik en Aftampning og derefter kom til at afsone Straffen i en Frugtkælder, hvor han maatte ligge i 7 Dage aflædt med Hænderne paa Ryggen, forsynet med Haandjern, altsaa en Straf, som Straffeloven ikke tillader at tilkende de allerværste Forbrydere; og hele hans Forseelse var: ikke den, at Drengen havde stukket Ild paa, men at han i Fortvivlelse en Dag havde bemærket, at han maaske vilde blive nødt til at gøre det.

Da Valdemar havde givet mig denne Fremstilling, gik det mig, som det maaske vil gaa ærede Medlemmer; jeg tænkte som saa: Kan det nu ogsaa passe? Er det ikke overdrevent? Derfor gik jeg først til Sogneraadet og forespurgte mig hos Sogneraadetsformanden, som var ked af det, da han fik at høre, hvorledes Valdemar blev behandlet paa Anstalten, og han bekræftede i et og alt den Fremstilling, som Valdemar havde givet om, hvorledes Livet havde formet sig for ham, indtil han kom paa Flakkebjerg. Jeg rejste derefter over til Flakkebjerg By og talte med Beboerne. Da jeg kom ind til dem og sagde, hvem jeg var, og hvad mit Ærinde var, var der

ingen, der vidste noget som helst, de kendte ikke noget til det, og det var ikke muligt at faa Oplysninger om Forholdene. Da jeg senere hen traf paa andre, saa sagde jeg, at jeg ønskede slet ikke at kende deres Navne; de kunde være ganske rolige, ingen fik at vide, hvad de vilde sige mig; saa fik jeg at vide af Beboerne, at man bankede Drengene frygteligt. Naar Afstraffelserne gik for sig om Aftenen, efter at Drengene vare komne i Seng, var det naturligt, mente man, fordi man ude paa Anstalten, der ligger noget udenfor Byen, ikke ønskede, at Skrigene skulde høres af Beboerne. Jeg henvendte mig derpaa til Forstanderen og oplæste for ham, hvad Valdemar havde forklaret. Saa sagde han: „Jeg har ikke noget at sige dertil andet, end at det er Løgn, men jeg agter ikke at forsvare mig overfor en Brandstifter. De faar ikke noget at vide af mig. Men De kan jo henvende Dem til Beboerne her i Byen.“ Da jeg derefter fortalte ham, hvad Beboerne havde sagt, og meddelte ham, at det var min Agt at henvende mig til Justitsministeriet for at faa en Undersøgelse i Gang, blev han mere meddelsom og gennemgik saa Punkt Valdemars Forklaring for at paavise, hvad der var urigtigt. Det var urigtigt, at Ryggen blødte, naar man slog med Tampen; han straffede nok en Gang imellem med 30—40 Slag, men han troede ikke, det blødte. Derimod blødte det altid, naar man slog med Ris; for naar man slog ordentlig med Ris, var det nødt til at bløde. Der var en Ting til, som ikke var rigtig, og det var, at det ikke var Kl. halv et, men Kl. 11 om Natten, at han havde pryglet. Derimod vilde han ikke benægte, at der var Dreng, der havde ligget 3—4 Uger i Arrest, og at en Dreng havde ligget i 7 Dage med Hænderne bundne paa Ryggen i Frugtkælderen. Han var heller ikke i Stand til at afkræfte noget som helst af, hvad Valdemar havde meddelt, udover disse Smaating.

Det var først, da jeg havde faaet bekræftet, at denne Fremstilling var rigtig i alle sine Enkeltheder, at jeg henvendte mig til Justitsministeren, og det var paa Grund af denne Henvendelse, at Undersøgelsen blev indledet. Hvad jeg her har meddelt, har jeg altsaa selv kunnet konstatere Rigtigheden af. Men det er samtidig gaaet saadan, at da disse Oplysninger fremkom, væsentlig i Socialdemokratiets Presse, er der kommet troværdige Folk til os og have givet os Oplysninger om Sagen. Disse Oplysninger har det naturlig-